

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 93 038 915
www.benedictinessantperepuelles.cat
2a època – núm. 152 – setembre 2018

La fe, un camí de llibertat

Quan reflexionem alguns textos de l'Evangelí ens adonem que, sovint, els cristians tenim la mateixa actitud dels fariseus, que busquen respostes definitives, respostes que donin seguretat; voldríem trobar fórmules matemàtiques que donessin respostes a tants dubtes, incomprendiments de la nostra fe, de la nostra vida, del sentit de la existència, als nostres neguits i inquietuds. [...]

Però Jesús no dona respostes definitives ni s'imposa. Primer, perquè des del mateix inici de la creació, el nostre Déu és un Déu que respecta la llibertat, que es pren molt seriosament la llibertat humana, de cadascú de nosaltres. Però també perquè és la manera que nosaltres tenim per créixer i no quedar-nos tancats i estancats en nosaltres mateixos.

Aquesta és la grandesa de la nostra fe: és un camí, un camí que anem fent al llarg de la nostra vida, un camí personal i també un camí que fem com a comunitat cristiana, compartint

l'amistat, compartint fraternitat; i és un camí que té més a veure en anar trobant petites respostes, petites evidències en la pràctica de la nostra vida de cada dia, que no pas amb grans ideologies o amb grans respostes teòriques i definitives.

Tenim mediacions, això sí: la comunitat i la fraternitat són una mediació; i sobretot ho és l'Eucaristia, la fracció del pa, com deien els primers cristians, fent memòria i actualitzant tot l'itinerari de Jesús, una vida oferta i donada als germans; i donant continuïtat al seu Regne cada dia, aquí mateix, avui, en aquest moment. [...]

Però res no estalvia, res no treu, que ser cristià tingui sempre aquest punt de viure amb una certa tensió que ve de no tenir mai respostes cent per cent clares i nítides, sinó de trobar-nos davant d'una pàgina que anem escrivint junts, d'una història que anem recreant tot escoltant la Paraula i deixant que aquesta Paraula ens penetri, ens interpel·li des de dins, com-

partint amb els altres la nostra vida i estimant. [...]

Això és el que fa que el nostre Déu sigui creïble i fiable: que la seva autoritat no ve de la força de les evidències tancades en si mateixes, sense donar peu a dir-hi la nostra, sinó que la seva autoritat ve d'aquesta grandesa estranya que s'amaga rere un misteri que, malgrat tot, se'ns fa proper i

se'ns fa vida en la pròpia vida de cada dia.

MIQUEL CALSINA
de l'homilia en l'Eucaristia
de la sortida de la comunitat
cristiana a Sant Julià de Boada,
el passat 2 de juny

Des de la comunitat

In memoriam Joan Ros i Petit

*Recordem l'amic Joan Ros (1924-2018).
Durant molts anys,
juntament amb la seva esposa Paquita Marrat,
ha participat en l'eucaristia dels diumenges.
Text extret d'un dels seus escrits.*

Sóc un jubilat amb una agenda plena, completa. Sóc un jubilat feliç i ocupat; tinc davant meu una nova vida, plena d'experiències que desitjo convertir en realitat, perquè no hi ha límits d'edat per créixer, aprendre i donar: per això, vull ser professor de vida i també ultimar el meu darrer capítol.

Darrera queden capítols escrits, la història, els anys passats; i, al davant, el cim, el més bonic de la vida —donar el que has après—, cercar i trobar la clau que, de vegades, perdem durant els anys anteriors. Viure serenament, ser amo de la meva vida, aprofundir, millorar, desenvolupar gustos, aprendre a envellir, pregar més, i preparar-me per fer el salt definitiu —morir— amb dignitat, amb serenitat, feliç, ple de vida, en pau.

Començo una nova vida als 75 anys, l'edat de les oportunitats sempre que es gaudeixi de salut física i mental. Espero créixer en anys sense arribar a vell; somnio morir jove en una edat avançada: sé que ho he de fer, però no tinc pressa. M'agradaria viure la darrera etapa de la vida de tal manera que quan estigui morint, mentre els altres ploren, sigui jo el qui somrigui.

Amb ulls de dona

La felicitat de Déu

1A la felicitat de Déu li manca alguna cosa: nosaltres. Igual que nosaltres tenim necessitat del seu amor, del seu ésser, a Ell li falta el meu amor, la meva creativitat, el que jo sóc. Només jo puc donar a Déu allò que no té, perquè ho tinc jo.

Cada ésser humà és únic —ara i sempre—, és original. Aquesta originalitat l’hem de compartir, perquè és la nostra riquesa, però no solament és nostra, també és de Déu. No sé el que Ell pensava quan va començar la creació, però jo penso que imaginava els éssers humans capaços d’evolucionar fins a poder assolir —escollir— la mateixa qualitat divina, que és l’amor. Capaços de donar-se i comprendre el nucli de l’amor, que és la unitat de la persona.

La unitat es dona en el moment que Jesús diu: «Preneu, mengeu-[ne]: això és el meu cos» (Mt 26,26), quan es dona Ell mateix en l’eucaristia o en la creu. Hem de comprendre que és Ell, veritablement Ell; i nosaltres també ho podem dir.

Quan parlo d’unitat, la imatge de referència és: «Mengeu el meu cos i beveu la meva sang», perquè és la unitat de l’ésser humà que es comunica als altres i d’aquí neix la felicitat, la riquesa, perquè hi ha alguna cosa que l’un dona a l’altre, i que l’altre no té. Això es dona entre els éssers humans i entre l’ésser humà i Déu.

ÀNGELA VOLPINI

Extret del llibre
Una nova imatge de Déu i de l’ésser humà
de Teresa Forcades i Àngela Volpini,
Abadia de Montserrat 2012

Des del testimoniatge

MOSSÈN ROVIRA BELLOSO

Què es pot dir sobre mossèn Rovira ara que ens ha deixat? No és fàcil per l'emoció, però heus ací alguns apunts, balbucejant...

Una teologia sapiencial i espiritual, arrelada i lluminosa: així es podria descriure el preciós testimoni del nostre estimat Josep Maria Rovira Belloso com a teòleg.

Sapiencial i espiritual: Rovira sempre ajudava a meditar, a raonar sí, però amb un raonament cordial que portava a pregar i testimoniar!

Arrelada i lluminosa: Rovira sempre tenia present el lloc concret on pot il·luminar la fe (món cultural, social, polític, intel·lectual, popular, teològic...).

La presència de mossèn Rovira era sempre una presència amable, acollidora, ecumènica...; sempre valorant allò de bo de cada persona, que per a ell es podia convertir en camí estimulants; era un gran i savi conseller, d'imatge senzilla i entranyable; gran creient, particularment aimant de la litúrgia viscuda.

En el món teològic-acadèmic Rovira era considerat un *professor* d'una significativa competència gràcies a la seva formació a la Gregoriana de Roma amb el pare Alfaro, el seu director de tesi. Competència teològica plena d'una sensibilitat fora del comú en la que la seva notable afecció a la música n'era un preciós rerefons, així com la seva eclesialitat incansable amb el seu ser prevere ple de sentit diocesà i conciliar. A la nostra Facultat de Teologia ha estat senyera en la teologia i en l'esperit conciliar que mai oblidarem!

La seva teologia tenia en compte les diverses condicions de la vida eclesial: els laics, tant en la seva etapa de consiliar dels graduats d'Acció Catòlica, com a la Fundació Joan Maragall, amb tantíssimes conferències i xerrades teològiques, catequètiques... i els diversos treballs parroquials; la

vida religiosa, especialment en tantes congregacions religioses amb recessos, exercicis... i, finalment, els preveres, com a conseller incansable de tants capellans, unit a la xarxa presbiteral de la significativa Unió Sacerdotal, fundada pel doctor Bonet, amb una relació privilegiada amb capellans tan grans com joves...

Gràcies, gràcies, gràcies, mossèn Rovira, us recordarem i us enyorarem, tot intentant, però, continuar la nostra humil tasca avui amb el vostre esperit sempre lluminós!

SALVADOR PIÉ

*Teòleg, rector de la Basílica de Santa Maria del Mar
i president de la Fundació Blanquerna*

Des de la reflexió

LA RELIGIÓ: AFER PRIVAT?

L'Estat ha de ser laic, sí, però la societat no ho és.

És un tòpic molt repetit dir que la religió és un fet privat i propi de la intimitat personal. Es tracta d'una idea molt estesa, que sol justificar-se en el principi de laïcitat. Ara bé, cada cop hi ha més consciència que aquesta afirmació és errònia. La religió és, certament, un afer privat, però no exclusivament privat. Té una dimensió social, col·lectiva i pública de primer ordre. Aquí i arreu del món. Ara i al llarg de tota la història.

La fe religiosa és una experiència personal forta, que inclou unes creences i un estil de vida personals. Però no és mai quelcom estrictament individual. Qualsevol fe és un producte històric i cultural de llarga tradició. El creient la rep i l'aprèn sempre d'altres persones. Es viu sempre amb d'altres. Se celebra i es comparteix comunitàriament. Les persones s'associen i s'organitzen d'acord amb creences religioses compartides. I qualsevol fe comporta una crida a ser expressada públicament, a ser ensenyada, a convidar a altres a adherir-s'hi, a transmetre-la generacionalment i a viure externament en coherència amb ella. És, doncs, un fet social i públic.

És per això que la Declaració Universal dels Drets Humans i altres tractats internacionals, en definir el dret humà a la llibertat religiosa, inclouen el dret de «manifestar, individualment o col·lectivament, en públic o en privat, la pròpia religió o creences, mitjançant l'ensenyament, la pràctica, el culte i l'observança».

Sociòlegs, filòsofs i antropòlegs han mostrat fa temps el gran influx que ha tingut el fet religiós en la conformació cultural de les nostres societats. I avui dia, malgrat la secularització, les tradicions i les institucions religioses tenen un enorme valor humà i social. Donen sentit a la vida de moltes persones i les acompanyen en moments clau (el matrimoni, la malaltia, la mort...). Creen i promouen valors ètics. Contribueixen a la cohesió social. Conviden al compromís cívic i polític. I desenvolupen una enorme tasca en molts àmbits de gran rellevància: l'atenció als col·lectius més vulnerables, l'educació, la salut, la cultura, l'art, el lleure...

Per tot això, la pretensió d'excloure el fet religiós de la vida pública és un greu error. L'Estat ha de ser laic, sí, però la societat no ho és. Una part notable de la població viu creences religioses. I els poders públics no hi poden ser aliens. Ho han de tenir en compte en les lleis i en les polítiques. Igual que hi ha una política econòmica, laboral, fiscal o cultural, hi ha d'haver una política religiosa. No per identificar-se ni per donar més valor a una determinada fe religiosa, sinó per atendre correctament les persones que viuen una fe, per garantir la llibertat religiosa de tots i per col·laborar amb els col·lectius religiosos en tot allò que afavoreixi el bé comú.

EDUARD IBÁÑEZ

Membre del Grup Sant Jordi

BONHOEFFER PREGÀRIA DES LA PRESÓ

El cas de Dietrich Bonhoeffer (1906-1945) és emblemàtic. Pastor luterà i teòleg alemany, va oposar-se al nazisme i va col·laborar amb la resistència i contra l'antisemitisme. Arrestat i acusat de col·laborar en un complot per assassinar Hitler, va ser enviat al camp d'extermini de Flossenbürg on va ser executat pocs dies abans del final de la Segona Guerra Mundial. Va redactar aquesta pregària.

PREGÀRIA DES DE LA PRESÓ

Qui sóc, jo? Qui sóc, jo? Sovint ells em diuen,
que surto de la meua cel·la tranquil, serè i ferm,
talment un senyor del seu castell.

Qui sóc, jo? Sovint ells em diuen, que parlo amb els meus guardians
lliurement, clarament i amistosament, com si hagués de manar-los.

Qui sóc, jo? Ells em diuen també,
que suporto els dies de la dissort impassible,
somrient i amb orgull, com aquell que està habituat a la victòria.

Sóc realment allò que els altres diuen de mi?

O bé tan sols allò que jo sé de mi mateix?

Intranquil, enyoradís, malalt com un ocell en una gàbia
lluitant per l'hàlit vital, com si algú m'escanyés,
famolenc de colors, de flors i de cants d'ocells,
assedegat de bones paraules i de proximitat humana,
tremolós de ràbia davant l'arbitrarietat i l'ofensa més lleu,
agitat per l'espera de les coses,
impotent i temorós pels amics infinitament llunyans,
cansat i buit per a pregar, pensar i crear, esgotat,
disposat a acomiadar-se de tot?

Qui sóc, jo? Aquest o aquell?

Soc, doncs, avui aquest home i demà aquell altre?

Sóc tots dos alhora? Sóc un hipòcrita davant dels homes,

i davant meu un feble menyspreable i digne de compassió?

O bé, allò que encara resta en mi s'assembla a un exèrcit derrotat,
que es retira en desordre davant la victòria que creia segura?

Qui sóc, jo? Les preguntes solitàries em fan mofa.

Sigui el qui sigui, tu em coneixes: jo sóc teu, oh Déu!

PARE NOSTRE DE COMENÇAMENT DE CURS

Pare nostre!

Que ets nostre perquè ets de tots,
dels qui són a prop i dels qui són lluny,
dels qui diuen que et coneixen,
dels qui et busquen i no et troben,
dels qui ni tan sols no es preocupen de buscar-te
i dels qui neguen la teva existència.

Et preguem pels pacífics, fills teus,
i pels qui fan servir la violència, també fills teus,
Et preguem pels qui busquen refer la teva imatge
en el seu cor desfigurats,
i pels qui desfiguren els rostres
dels seus germans i les seves germanes.
Et preguem pels qui t'estimen sabent el que fan,
i pels qui t'estimen sense saber que ho fan.

Volem posar-nos a les teves mans,
amb la confiança d'un infant,
ara que encetem un nou curs amb reptes nous,
i amb reptes vells que encara no hem pogut superar.

Et demanem que vingui a nosaltres el teu Regne,
ben endins nostre, ben enmig nostre.
I que sapiguem comprendre'ns, escoltar-nos,
cobrir les nostres febleses amb el vel de la tendresa,
de la bonhomia i del bon humor.

Dona'ns el pa de l'amistat, del diàleg i de la teva Paraula,
i alimenta la nostra fe compartida en l'Eucaristia.
Ajuda'ns a conviure amb el misteri del bé i del mal,
de l'amor present al món,
i de l'egoisme que continua fent estralls entre nosaltres.

Nosaltres només ens recolzem en la confiança que ens inspires.
Una confiança que ara, en començar un nou curs,
té regust d'il·lusió, de mirada de dia clar.
Estem segurs que ens ajudaràs a viure-ho. Amén.

